

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 740/2017-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. mája 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Lajosa Mészárosa a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) o sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Sabóom, Obchodná 187/6, Sečovce, ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Považská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 52/2010, za účasti Okresného súdu Považská Bystrica, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Považská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 52/2010 porušené boli.

2. [REDACTED] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Považská Bystrica p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Považská Bystrica je p o v i n n ý uhradiť [REDACTED] trovy konania v sume 312,34 € (slovom tristodvanásť eur a tridsaťštyri centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Jozefa Sabóa, Obchodná 187/6, Sečovce, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. marca 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], t. č. v [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Sabóom, Obchodná 187/6, Sečovce, ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 52/2010 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ vystupuje v napadnutom konaní vedenom okresným súdom v procesnom postavení poškodeného, ktorý si riadne uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenej mu zločinom sprenevery podľa § 213 ods. 1 a 3 Trestného zákona a zločinom podvodu podľa § 221 ods. 1 a 4 písm. e) Trestného zákona. Napadnuté konanie na okresnom súde trvá od 7. júla 2010 a do času podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo právoplatne skončené.

Sťažovateľ zdôrazňuje, že predmetná vec je po právnej a skutkovej stránke jednoduchá „a objektívne rozhodnuteľná v krátkom čase (v podstate na jednom pojednávaní, keďže v nej figuruje len niekoľko svedkov). Argumentácia v oznámení Okresného súdu o problematickosti spojenia s inou trestnou vecou obvineného korektná nie je, pretože predmetná vec mohla (a podľa názoru sťažovateľa aj mala) byť spojená s vecou vedenou Okresným súdom pod sp. zn. 1 T 72/2008... Okresný súd si navyše musel byť vedomý skutočnosti, že vo veci sp. zn. 1 T 72/2008 bude v krátkom čase rozhodovať a nespojením predmetného konania s uvedenou vecou vznikne prekážka rozhodnutia kvôli nutnosti ukladania súhrnného trestu pri uznaní viny obvineného.“.

Podľa sťažovateľa svojim správaním k predĺženiu napadnutého konania nijakým «neakceptovateľným spôsobom neprispel. Argumentáciu Okresného súdu opakovane podsúvajúcu, že nemohlo byť vo veci konané kvôli obmedzeniu osobnej slobody sťažovateľa a nešpecifikovaných „ďalších hlavných svedkov“ v Českej republike, nemožno akceptovať. Obmedzenie osobnej slobody sťažovateľa, či nejakej inej neoznačenej osoby, nebolo prekážkou v konaní – Okresný súd aj konal, keď dňa 26. 3. 2014 na hlavnom pojednávaní vypočul svedka [REDAKOVANÉ]. Nepravdivý je tak aj argument, že nebolo možné konať v neprítomnosti sťažovateľa, pretože „v opačnom prípade by mohol namietať porušenie jeho základných práv“, keďže súd jednak konal, sťažovateľ mal zvoleného splnomocnenca, a navyše nebol nedosiahnuteľný. Okresný súd nevyvíjal žiadnu iniciatívu k zabezpečeniu sťažovateľovej účasti na pojednávaní cestou právnej moci vo vzťahu k cudzine, ba ani sa nedotazoval, či sa hlavného pojednávania aj napriek zastúpeniu splnomocnencom zúčastniť chce... Vo vzťahu k doterajšej dĺžke konania je absolútne irelevantné, že sťažovateľa dňa 12. 12. 2016 požiadal (z mnohých a nezanedbateľných dôvodov) o tzv. delegáciu veci, a uplatňovanie jeho procesných práv mu jednak nemožno klásť k tiaži, a každopádne tak nemožno ospravedlňovať spätne neprimeranú dĺžku predmetného konania.».

V konkrétnostiach sťažovateľ namieta, že od nápadu jeho veci do senátu 1T 27. júna 2011 do uskutočnenia prvého hlavného pojednávania uplynulo 11 mesiacov a v ďalšom označuje obdobia absolútnej nečinnosti okresného súdu, ku ktorým podľa jeho tvrdenia

došlo v obdobiach od 12. novembra 2012 až do 26. marca 2014 v trvaní 17 mesiacov, od 26. marca 2014 do 28. novembra 2016 v trvaní 32 mesiacov a od 12. februára 2014 do 11. decembra 2015. Celková dĺžka neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu tak podľa sťažovateľa predstavuje takmer 60 mesiacov.

Sťažovateľ s prihliadnutím na význam napadnutého konania argumentuje, že bol obžalovaným podvodným spôsobom pripravený o sumu 7 000 000 Sk, ktorá mala pre neho existenčný charakter, a teda aj preto mu neprimeranou dĺžkou napadnutého konania bola fakticky odopretá spravodlivosť.

Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 10 500 € sťažovateľ odôvodňuje predovšetkým pocitom právnej neistoty, bezmocnosti a krivdy a hlavne neprimeranou dĺžkou napadnutého konania, ktorá sťažuje, resp. vylučuje jeho možnosť domôcť sa náhrady škody.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol o nej nálezom, ktorým vysloví porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 500 € a úhradu trov konania.

Pred predbežným prerokovaním veci sa po predchádzajúcej výzve ústavného súdu k sťažnosti vyjadril sudca okresného súdu JUDr. Ivo Hlucháň – zákonný sudca vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 2 T 52/2010, ktorý v prípise sp. zn. 1 SprS/32/2017 z 30. novembra 2017 prezentoval názor, že „... zo strany súdu nedošlo k žiadnym subjektívnym prietahom, nakoľko aj keď súd mohol pojednávať, bol to aj práve poškodený a sťažovateľ pán [REDAKOVANÉ], ktorý v začiatkoch pojednávania namietal jednak predsedu senátu (JUDr. Miroslava Číža), ktorý v konečnom dôsledku bol aj z prejednávanej veci vylúčený. Následne namietal Okresný súd Považská Bystrica, sudcov Krajského súdu Trenčín, žiadal delegáciu veci, a teda napriek tomu, že si uplatňoval svoje zákonné práva, aj z týchto dôvodov bol spis predkladaný nadriadenému súdu, najvyššiemu súdu, z dôvodu rôznych

procesných rozhodovaní. Taktiež bolo časové obdobie, kedy sa zdržoval poškodený ako aj korunný svedok v Českej republike, kde boli vo výkone väzby a trestu a vzhľadom k tomu, že poškodený, aj keď mal splnomocnenec, trval na osobných účastiach a jeho osobná účasť nemohla byť zabezpečená. Keď sa vyriešili veci účasti na pojednávaní, zasa súd nemohol konať z dôvodu odsudzujúcich rozsudkov ohľadne obžalovaného [REDAKOVANÉ], nakoľko dochádzalo do úvahy v prípade uznania viny, ukladanie súhrnného trestu, pričom tieto rozhodnutia - najmä rozhodnutie Krajského súdu Trnava sp. zn. 1 T 22 2002, boli vyhlásené ale neboli právoplatne skončené. Ihneď ako pominuli rôzne prekážky, súd konal, čo je vidieť aj z prehľadu termínov HP. Tieto boli určované prakticky v mesačných intervaloch. Súd vo veci promptne koná a to aj vzhľadom k tomu, že sa jedná o reštančnú vec a súd má eminentný záujem na tom, aby táto vec bola skončená v čo najkratšom čase, avšak za podmienok dodržania všetkých procesných podmienok.“.

Súčasťou prípisu sp. zn. 1 SprS/32/2017 z 30. novembra 2017 bol aj prehľad procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní, predmetom ktorého je rozhodovanie vo veci obžaloby [REDAKOVANÉ] pre zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1 a 3 Trestného zákona a obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 4 písm. e) Trestného zákona, v ktorom sa uvádza:

„Trestná vec sprenevery napadla na tunajší súd 19. 2. 2010 a trestná vec obzvlášť závažného zločinu podvodu napadla do toho istého senátu /2T/ 7. 7. 2010. Vec bola na základe elektronického rozdeľovníka pridelená do senátu 2T, ktorého predsedom je JUDr. Číž.

Úkony :

- 24. 3. 2010 vyžiadany opis obžaloby od OS TN v inej veci,
- 26. 4. 2010 predseda senátu predložil KS TN podnet na odňatie veci OS Pov. Bystrica, ktorý podnet dal pošk. [REDAKOVANÉ],
- 10. 5. 2010 bol KS TN návrh na odňatie veci zamietnutý,
- Termín VZ 22. 6. 2010 - predbežné prejednanie obžaloby, odročené na 8. 7. 2010,
- 8. 7. 2010 odročené na neurčito z dôvodu spojenia vecí,
- 16. 9. 2010 - VZ - na ktorom boli spojené uvedené trestné veci pod jedno konanie, bol určený termín HP na 26. 10. 2010,

- 26. 10. 2010 HP- výsluch svedkov + obžalovaní, odročené na 30. 11. 2010 za účelom výsluchu ďalších svedkov,

- 30. 11. 2010 odročené na 25. 1. 2011 z dôvodu výsluchu svedkov,

- poškodený vzniesol námietku zaujatosti voči predsedovi senátu JUDr. Čížovi,

- 25. 1. 2011 odročené na 22. 2. 2011,

- 8. 3. 2011 verejné zasadnutie, na ktorom sa predseda senátu JUDr. Číž nevyhlásil,

- sťažnosť poškodeného, spis predložený 23. 3. 2011 KS TN,

- vznesené námietky voči všetkým sudcom KS TN 5. 5. 2011 spis predložený NS SR z dôvodu rozhodnutia zaujatosti,

- 18. 5. 2011 - NS SR - neodňal vec OS Pov. Bystrica, ani KS TN,

- 16. 6. 2011 KS TN zrušil rozhodnutie OS Pov. Bystrica, ktorým sa sudca nevyhlásil z prejednávania veci a sudcu - predsedu senátu vylúčil, spis bol doručený 27. 6. 2011,

- Na základe elektronického pridelenia bol spis pridelený do senátu 1T pod vedením JUDr. Ivo Hlucháňa, ktorý spis vzhľadom ku komplikácii a rozsahu spisu, ktorý spis má takmer 2000 strán, sa zákonný sudca oboznamoval s obsahom celého spisu, pričom do úvahy prichádzalo spojenie uvedenej trestnej veci s práve vyššie uvedenou trestnou vecou vedenou na tunajšom súde, sp. zn. 1 T 72/2008, nakoľko sa jedná prakticky o totožných svedkov, toho istého poškodeného, čiže by bolo vhodné a účelné veci spojiť, avšak konaniu prekážala prekážka nerozhodnutej inej trestnej veci, o ktorej rozhodoval KS, avšak nakoľko obžalovaný ██████████ 10 dní pred hlavným pojednávaním oznámil, že nesúhlasí so zmenou v senáte, súd uvedenú vec prejedná samostatne, pričom súd stanovil termín HP 28. 5. 2012, pričom na toto HP sa bez ospravedlnenia obžalovaný nedostavil, konanie bolo určené na 25. 6. 2012, na ktorom pojednávaní chcel súd uvedené veci spojiť na jedno konanie, nakoľko aj v jednej aj druhej veci mali byť vypočutí len totožní svedkovia, avšak v zložení iného senátu, s čím obžalovaný nesúhlasil, žiadal v zmysle § 277 ods. 5 Tr. por. vykonať celé HP nanovo a preto súd musel rešpektovať vôľu obžalovaného, určil termín HP na 5. 9. 2012, na ktorom HP bude vypočúvať všetkých svedkov a celé HP vykoná prakticky nanovo.

Nakoľko súbežne tunajší súd prejednával trestnú vec obž. ██████████ v konaní 1 T 72/2008, v jednej alebo v druhej veci bolo potrebné súd počkať na právoplatné rozhodnutie v tej alebo inej veci, z dôsledku ukladania súhrnného trestu.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 28. 05. 2012 už v novom zložení senátu, súd odročil HP z dôvodu, neúčasti obžalovaného [REDAKOVANÉ], pričom obhajca obžalovaného uviedol, že obžalovaný vie o termíne a nevie prečo neprišiel. Taktiež sa na toto pojednávanie nedostavili ani predvolaní svedkovia [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Súd nevykonal HP a odročil termín HP na 25. 06. 2012 o 10,00 hod. za účelom opätovného vypočutia obžalovaného a všetkých svedkov, pričom podotýkam, že v tomto čase ešte súd nemal k dispozícii vyjadrenie obžalovaného, či trvá na novom celom konaní, vzhľadom k zmene senátu, na ktorú informáciu od neho dvakrát žiadal. Napriek tomu, že nereagoval na túto výzvu, súd vytýčil termín HP v domnení, že aj na HP môže uviesť obžalovaný, či súhlasí, aby súd nevykonal na novo celé pojednávanie. Následne 11. 06. 2012 oznámil obhajca obžalovaného JUDr. Peter Vačok, že obžalovaný žiada vykonať všetky úkony na novo. Táto informácia súdu došla až po tom, ako bolo HP odročené /28. 05. 2012 na 25. 06. 2012/. Napriek týmto skutočnostiam súd HP 25. 06. 2012 nezrušil, kde súd mal všetkých svedkov, ktorých predvolal, taktiež sa dostavil obžalovaný aj splnomocnenec splnomocneného [REDAKOVANÉ] ako aj pošk. [REDAKOVANÉ] avšak súd nemohol vykonať HP z dôvodu neprítomnosti prísediaceho [REDAKOVANÉ] ktorý zo zdravotných dôvodov nemohol prísť.

Súd odročil termín HP na deň 05. 09. 2012 za účelom opätovného predvolania ďalších svedkov, a to okrem prítomných svedkov, ktorí boli na pojednávaní, svedkov - [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] cestou polície.

Dňa 30. 08. 2012 oznámil obhajca obžalovaného JUDr. Peter Vačok, že obžalovanému vypovedá plnú moc pre stratu dôvery. Toto oznámenie súd obdržal 6 dní pred stanoveným termínom HP. Na HP, ktoré súd nezrušil, dňa 05. 09. 2012, obžalovaný [REDAKOVANÉ] sa osobne zúčastnil a vzhľadom k tomu, že sa jedná o nutnú obhajobu kvôli trestnej sadzbe a obžalovaný trval na tom, že on si chce ustanoviť obhajcu, mu súd uložil lehotu 5 dní, aby oznámil súdu meno obhajcu, ktorého si vo veci zvolil a zároveň ho poučil, že ak toto neoznámí, bude mu obhajca ustanovený ex offio. Zároveň HP odročil na 03. 10. 2012, na ktoré pojednávanie opätovne volal všetkých svedkov. Vzhľadom k tomu, že obžalovaný neoznámil súdu meno obhajcu, 18. 09. 2012 mu bol ustanovený obhajca JUDr. Ondrej Polák.

Dňa 03. 10. 2012 na HP súd zistil, že sa nedostavil obžalovaný [REDAKOVANÉ]. Novo ustanovený obhajca JUDr. Polák na tomto pojednávaní žiadal odročiť pojednávanie s dlhšou lehotou na prípravu z dôvodu rozsiahlosti spisu a tento si musí naštudovať. Uviedol, že mu postačí lehota 1 mesiac. Súd odročil HP na 12. 11. 2012 za účelom ďalšieho konania a opätovného predvolania všetkých svedkov /podotýkam, že súd volal všetkých svedkov, ktorí už niektorí boli vypočutí, práve preto, že obžalovaní pri zmene senátu nesúhlasil s pokračovaním v dokazovaní, ale žiadal toto vykonať na novo/. Dňa 03. 10. 2012 až po otvorení HP, bol spísaný úradný záznam, z ktorého je zrejmé, že v deň pojednávania sa obžalovaný [REDAKOVANÉ] ospravedlnil z dôvodu PN. Súd vyzval obžalovaného, aby obratom dokladoval svoju práceneschopnosť.

Na HP konanom 12. 11. 2012 opätovne sa nedostavil obžalovaný [REDAKOVANÉ] s tým, že obhajca obžalovaného uviedol, že sa s obžalovaným vôbec nemôže skontaktovať. Súd odročil termín HP na neurčito s tým, že akceptoval návrh prokurátora a mienil vydať príkaz na zatknutie obžalovaného. Na druhý deň po tomto pojednávaní - 13. 11. 2012, doručil obžalovaný na tunajší súd ospravedlnenie zo zdravotných dôvodov, kde ošetrojúci lekár potvrdil, že tento sa nemohol zúčastniť HP z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej ľudskej choroby. Dňa 14. 11. 2012 oznámil obžalovaný telefonicky, že po porade s obhajcom súhlasí, aby súd pokračoval v HP aj v zmene senátu a nevykonával na novo celé dokazovanie. Zároveň si súd - predseda senátu telefonicky overoval hodnovernosť ospravedlnenia, nakoľko z konania obžalovaného bolo možno vyvodiť záver, že tento sa vyhýba pojednávaniam, kde mu ošetrojúci lekár [REDAKOVANÉ] oznámil, že trvá na tom, ako lekár, že zdravotný stav [REDAKOVANÉ] znemožňoval účasť na pojednávaní. Z tohto dôvodu potom súd nevydal príkaz na zatknutie. Medzitým 22. 10. 2012 bol vyhlásený rozsudok ohľadne obžalovaného [REDAKOVANÉ] a to odsudzujúci v inej trestnej veci 1 T 72 2008, kde v prípade uznania viny by prichádzalo do úvahy ukladanie súhrnného trestu. Vzhľadom k odvolaniu obžalovaného v tejto veci /1 T 72 2008/ bola táto vec predložená KS TN z dôvodu odvolania. Lustráciou v evidencii MS SR, mal súd za preukázané, že ohľadne obžalovaného [REDAKOVANÉ] rozhodol aj Krajský súd Trnava pod sp. zn. 1 T 20 2002, kde bolo potrebné zisťovať, či vzhľadom aj na toto odsúdenie, neprichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu aj k tomuto odsudzujúcemu rozsudku. Súd pravidelne zisťoval stav konania pred KS TN ohľadne odvolania vo veci 1 T 72 2008, pričom tento spis sa

nachádzal na KS TN. Dňa 20. 11. 2013 bolo doručené tunajšiemu súdu v tejto veci /1 T 72 2008/ rozhodnutie, ktorým bol rozsudok zrušený s tým, že sa má dokonca zväziť, či prokurátor nemá odstúpiť od obžaloby. Vzhľadom na závery KS TN vo veci 1 T 72 2008, neprichádzalo do úvahy spojenie veci a v tejto veci potom súd konal samostatne. V tejto veci /1 T 72 2008/ bol vyhlásený oslobodzujúci rozsudok dňa 24. 03. 2014 a 20. 05. 2015 bol tento rozsudok potvrdený aj Krajským súdom Trenčín, takže súd sa už nemusel zaoberať skutočnosťami ukladania súhrnného trestu k tomuto rozsudku.

Súd určil ďalší termín HP na deň 26. 03. 2014, na ktoré HP opätovne predvolával ešte nevypočutých svedkov. Dňa 18. 03. 2014 obhajca obžalovaného žiadal odročenie pojednávania z dôvodu kolízie s iným konaním. V priebehu tohto času opätovne predložil [REDAKOVANÉ] plnomocenstvo advokátovi JUDr. Petra Vačoka, ktorý ho pôvodne v konaní obhajoval. Túto plnú moc predložil obžalovaný na HP 26. 03. 2014. Zároveň bol zrušený opatrením tunajšieho súdu ustanovený obhajca JUDr. Ondrej Polák. Na toto pojednávanie sa však nedostavili svedkovia [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Taktiež sa nedostavil poškodený [REDAKOVANÉ], ani jeho splnomocnenec. V tom čase bol poškodený [REDAKOVANÉ] vo väzbe v Českej republike. Na hlavnom pojednávaní 20. 06. 2014 súd vypočul svedka [REDAKOVANÉ], oboznamoval v zmysle § 177 ods. 5 Tr. por. senát s doposiaľ vykonaním dokazovaním, odročil termín HP na neurčito za účelom zisťovania aktuálnej adresy svedka [REDAKOVANÉ] vyzval neprítomných svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], aby dokladovali PN, pre ktorú sa nedostavili a taktiež súd žiadal spis Okresného súdu Trenčín. Medzitým mal súd za preukázané, že boli vyhlásené ďalšie odsudzujúce rozsudky inými súdmi ohľadne obžalovaného, a to Krajský súd Trnava sp. zn. 1 T/22/2002, Okresný súd Bratislava V sp. zn. 1 T/8/2014 a Okresný súd Bratislava III sp. zn. 3 T/37/2014. Súd si všetky tieto rozhodnutia žiadal predložiť z dôvodu možnosti ukladania súhrnného trestu.

Z rozsudku Krajského súdu Trnava sp. zn. 1 T/22/2002, mal súd za preukázané, že dňa 12. 02. 2014 bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok pre majetkovú trestnú činnosť u obžalovaného [REDAKOVANÉ] a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov nepodmienečne. Vzhľadom k dátumu vyhlásenia tohto rozsudku, sa opäť súd dostal do situácie, kde prichádzalo pri uznaní viny a ukladaní trestu, ukladanie súhrnného trestu. Dňa

26. 08. 2014 súd zisťoval prostredníctvom Krajského súdu Trnava právoplatnosť tohto rozhodnutia alebo skutočnosť, či proti tomuto rozhodnutiu bolo podané odvolanie. Uvedenú správu súd viackrát urgoval. Až 21. 10. 2014 e-mailovou komunikáciou oznámila pracovníčka súdu KS Trnava, že v uvedenej trestnej veci bolo podané odvolanie, pričom spis bol predložený 17. 09. 2014 Najvyššiemu súdu SR. Dňa 05. 03. 2015 súd opätovne kontaktoval Krajský súd Trnava s tým, či už im bol spis vrátený z najvyššieho súdu. Napriek viacerým urgenciám, KS Trnava informácie nepodal tunajšiemu súdu a až na telefonický dotaz predsedu senátu, ktorý priamo telefonoval na Krajský súd Trnava, ako aj z ministerskej stránky sa súd dozvedel, že vec bola KS Trnava zrušená najvyšším súdom a vrátená krajskému súdu.

Medzitým súd žiadal ďalší spis ohľadne obžalovaného, a to od Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 3 T/12/2015, dňa 11. 12. 2015 Krajský súd Trnava oznámil tunajšiemu súdu, že trestná vec ohľadne [REDAKOVANÉ] sp. zn. 1 T 22 2002, nebola doposiaľ právoplatne ukončená. Zároveň tunajšiemu súdu až tento deň bolo doručený Krajským súdom Trnava Uznesenie NS SR sp. zn. 1 T 10 2014 zo dňa 08. 10. 2014, ktorým Najvyšší súd SR zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil na nové prejednanie.

Nakoľko mal súd z iných konaní vedomosť o tom, že svedkovia [REDAKOVANÉ] boli odsúdení v Českej republike na nepodmienečné tresty odňatia slobody, súd zisťoval, kde sa títo nachádzajú. Jednak [REDAKOVANÉ] ako poškodený trval na zabezpečení jeho účasti na HP a jednak [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] boli korunní svedkovia. Taktiež mal súd vedomosť o tom, že prebieha vydávacie konanie na Slovensko, ohľadne týchto osôb. Súd pravidelne zisťoval stav konania pred Krajským súdom Trnava, ako aj v iných konaniach, nakoľko ohľadne obžalovaného [REDAKOVANÉ] bolo vyhlásených celkovo ďalšie 4 rozhodnutia, a to Okresný súd Bratislava III sp. zn. 3 T 37 20104, Okresný súd Bratislava V sp. zn. 1 T 46 2015, Okresný súd Bratislava II sp. zn. 1 T 38 2016 a Krajský súd Trnava sp. zn. 1 T 22 2002.

Dňa 27. 09. 2016 bol doručený tunajšiemu súdu rozsudok Krajského súdu Trnava, ktorý nadobudol právoplatnosť 06. 06. 2016, pod sp. zn. 1 T 22 2002, ktorým rozsudkom bol obžalovaný [REDAKOVANÉ] uznaný vinným z pokračovacieho trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, 4 Tr. zák., č. 248/1994 a iné, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 roky nepodmienečne, zároveň bol v rámci ukladania súhrnného trestu zrušený

výrok o treste Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 3 T 12 2015. Uvedeným trestom bola v podstate pokrytá dĺžka väzby, ktorú v tomto konaní vykonal. Nakoľko mal súd za preukázané, že medzitým bol poškodený [REDAKOVANÉ] ako aj svedok [REDAKOVANÉ], vydaní na výkon trestu do SR, súd ihneď vytýčil termín HP na deň 28. 11. 2016. Dňa 24. 11. 2016 sa ospravedlnil obhajca obžalovaného JUDr. Vačok s tým, že v uvedený deň musí zastupovať iného obžalovaného na Špecializovanom súde Pezinok. Z dôvodu podozrenia na obštrukcie v konaní, predseda senátu dokonca telefonoval na Špecializovaný trestný súd, kde mu bolo potvrdené pracovníčkou tohto súdu, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] vystupuje ako obžalovaný vo veci, ktorá sa prejednáva pred ich súdom v čase 28. 11. 2016 do 30. 11. 2016. Z tohto dôvodu súd zrušil termín HP a určil ihneď nový termín HP na 12. 12. 2016.

Dňa 12. 12. 2016 súd vypočul svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktoré sa prvýkrát dostavili na pojednávanie, avšak nedostavil sa opätovne svedok [REDAKOVANÉ]. Na tomto HP to bol práve pošk. [REDAKOVANÉ] ktorý vzniesol námietku zaujatosti voči sudcom Okresného súdu Považská Bystrica, ako aj voči celému Krajskému súdu Trenčín a žiadal delegovať vec do pôsobnosti iného krajského súdu.

Na neverejnom zasadnutí konanom dňa 16. 01. 2017 sa v zmysle § 31 ods. 1 Tr. por. predseda senátu JUDr. Ivo Hlucháň nebol vylúčený z pojednávania veci. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 07. 02. 2017. Následne súd zabezpečil vyjadrenie všetkých sudcov Okresného súdu Považská Bystrica. Dňa 22. 02. 2017 bol celý spis predložený Krajskému súdu Trenčín ako podnet na odňatie trestnej veci a taktiež z dôvodu rozhodnutia o vznesení námietky zaujatosti voči sudcom Okresného súdu Považská Bystrica. Krajský súd Trenčín dňa 17. 03. 2017 vrátil predmetný spis Okresnému súdu Považská Bystrica s tým, že spis musí byť predložený Najvyššiemu súdu SR. Dňa 22. 03. 2017 Okresný súd Považská Bystrica uvedený spis predložil Najvyššiemu súdu SR. Najvyšší súd SR rozhodnutím pod sp. zn. 4 Ndt 6/2017 zo dňa 04. 04. 2017 uvedenú vec neodňal Okresnému súdu Považská Bystrica. Uvedený spis bol Okresnému súdu Považská Bystrica vrátený 12. 04. 2017. Súd rozhodnutie doručoval stranám konania.

Splnomocnenec pošk. [REDAKOVANÉ] - Mgr. Roman Toman, PhD. dňa 17. 05. 2017 oznámil, že je dlhodobo PN, vzhľadom na ochorenie chrbtice s tým, že práceneschopnosť bude dokladovať aj dokladom PN. Z dôvodu čerpania dovolenky ako aj rozhodovania v iných trestných veciach, a to najmä väzobných, ako aj práceneschopnosti splnomocnenca

poškodeného, súd vytýčil termín HP na deň 11. 09. 2017, na ktoré HP sa nedostavil obhajca obžalovaného JUDr. Peter Vačok s tým, že im nebol doručený termín HP. Taktiež sa nedostavil svedok [REDAKOVANÉ]. Súd odročil termín HP na deň 16. 10. 2017. Predvolanie svedkovi [REDAKOVANÉ] súd doručoval prostredníctvom polície.

Dňa 02. 10. 2017 oznámil JUDr. Peter Vačok, že odmieta ďalej zastupovať obžalovaného [REDAKOVANÉ] a vypovedal mu plnomocenstvo.

Dňa 16. 10. 2017 obžalovaný [REDAKOVANÉ] uviedol, že nemá obhajcu, žiadal aby sa HP vykonalo bez obhajcu, avšak sa jedná o nutnú obhajobu, súd ex offo ustanovil obhajcu, a to opatrením zo dňa 24. 10. 2017, zároveň však určil termín HP na deň 11. 12. 2017, pričom poškodený, obžalovaný zobrali termín na vedomie, a nakoľko bola zabezpečená prvýkrát aj účasť svedka [REDAKOVANÉ] zobral aj tento svedok termín na vedomie. Je predpoklad, že na tomto pojednávaní bude meritórne rozhodnuté.“

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a uznesením sp. zn. II. ÚS 740/2017 z 20. decembra 2017 ju prijal na ďalšie konanie v rozsahu označených práv, ktorých porušenie namietal.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedníčku okresného súdu, aby prípadne doplnila svoje predchádzajúce vyjadrenie k sťažnosti a zároveň oznámila, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Podpredseda okresného súdu v prípise sp. zn. 1 SprS/32/2017 z 11. januára 2018 oznámil, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, pričom zároveň ústavný súd informoval, že vo veci bol na hlavnom pojednávaní 11. decembra 2017 vyhlásený rozsudok, ktorého písomné vyhotovenie sa vypracúva.

Následne ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa, aby sa vyjadril, či trvá na konaní ústneho pojednávania, a zároveň mu predložil vyjadrenia okresného súdu sp. zn. 1 SprS/32/2017 z 30. novembra 2017 a 11. januára 2018 na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska.

Právny zástupca sťažovateľa v podaní doručenom ústavnému súdu 21. marca 2018 oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania a zároveň zdôraznil, že v celom rozsahu trvá na dôvodoch uvedených v sťažnosti a z uvedeného dôvodu nepovažuje za potrebné zaujímať k vyjadreniam zaslaným v zastúpení predsedníčky okresného súdu stanovisko.

Vzhľadom na oznámenia právneho zástupcu sťažovateľa a podpredsedu okresného súdu, že netrávajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o tom, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 52/2010 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa ako poškodenej strany na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného

súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť aj v trestnom konaní taký procesný postup, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty strán v konaní. Táto povinnosť súdu je implicitne obsiahnutá aj v § 1 a § 2 ods. 7 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Podľa § 247 ods. 5 Trestného poriadku pri nariadení hlavného pojednávania urobí predseda senátu všetky potrebné opatrenia na zabezpečenie jeho riadneho priebehu a na to, aby vec bolo možné prejednať a rozhodnúť bez jeho odročenia.

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Podľa § 18 ods. 1 Trestného poriadku o všetkých trestných činoch toho istého obvineného a proti všetkým obvineným, ktorých trestné činy spolu súvisia, sa môže vykonať spoločné konanie, ak to zrejme nebude brániť ukončeniu veci v primeranej lehote.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa vychádzal z hľadiska hodnotenia povahy veci z všeobecnej zásady uznávanej aj v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), podľa ktorej sa primeraná lehota na konanie v trestných veciach v dôsledku mimoriadne citel'ného zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí posudzovať prísnejšie (II. ÚS 32/03). Aj keď uvedené pravidlo sa vzťahuje predovšetkým na obžalovaného, v primeranom rozsahu ho možno vzťahovať aj na poškodeného, ktorý je rovnako

procesným účastníkom v prebiehajúcim súdnom konaní, aj keď v inom postavení ako obžalovaný (I. ÚS 565/2013).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

1. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o vine a treste obžalovaného, ako aj o nároku na náhradu škody uplatnenom v trestnom konaní tvorí bežnú a početnú súčasť rozhodovacej činnosti súdov, a preto takého konanie v zásade nemožno považovať za právne zložité, pričom ani konkrétne okolnosti posudzovanej veci neodôvodňujú záver o jej právnej zložitosti. Skúmanie súvislostí prerokováanej veci s inými súbežne prebiehajúcimi trestnými vecami, v ktorých vystupoval totožný obžalovaný (pre účely zisťovania podmienok na uloženie súhrnného trestu) vyžadovalo od okresného súdu zvýšenú mieru pozornosti, ani táto však nemôže ospravedlniť zjavne neprimeranú celkovú dĺžku napadnutého konania, ktorá presiahla ku dňu vydania meritórneho rozhodnutia (11. decembra 2017) 7 rokov. Navyše, okresný súd mal k dispozícii príslušné zákonné prostriedky, ktoré však v tejto súvislosti nevyužil (k tomu pozri odôvodnenie k hodnoteniu činnosti okresného súdu pod bodom 3). Ani po skutkovej stránke sa vec ústavnému súdu nejaví ako zložitá. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že skutkovou zložitou prejednávanej veci neargumentoval vo vyjadreniach doručených ústavnému súdu ani zákonný sudca či podpredseda okresného súdu.

2. Správanie sťažovateľa ako strany napadnutého konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z prehľadu procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní ústavný súd zistil, že sťažovateľ v procesnom postavení poškodeného významnejším spôsobom negatívne neprispel k celkovej dĺžke napadnutého konania. Ústavný súd však akceptuje argumentáciu okresného súdu, že plynulému prejednaniu veci v napadnutom konaní bránila skutočnosť, že poškodený bol v Českej republike vo výkone väzby a trestu, pričom aj napriek zvolenému splnomocnencovi trval na osobných účastiach na hlavnom pojednávaní. Na uvedenú skutočnosť preto prihliadol pri rozhodovaní o výške priznaného primeraného finančného zadost'učinenia.

Na dĺžku konania malo vplyv aj využívanie podávania námietok zaujatosti proti konajúcim sudcom okresného súdu, ale aj sudcom Krajského súdu v Trenčíne zo strany sťažovateľa (podania z 30. novembra 2010 a 12. decembra 2016). Ústavný súd pri hodnotení tohto postupu sťažovateľa vzal do úvahy, že poškodený ako strana v napadnutom konaní má nesporne právo na procesné úkony, ktoré v jeho priebehu urobil. Ak v dôsledku uplatnenia procesných práv stranou konania dochádza k predĺženiu konania, zodpovednosť za tento stav neznáša oprávnená osoba, ale nemožno ju pripísať ani na ťarchu štátneho orgánu konajúceho vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04). Vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry však ústavný súd k tomu poznamenáva, že procesné návrhy, ktoré sú procesným právom strany konania, nemôžu byť dôvodom na nekonanie v merite veci (podobne napr. IV. ÚS 111/03, II. ÚS 52/06).

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v napadnutom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08). Za neefektívnu činnosť považuje ústavný súd aj nesprávnu činnosťou súdu, ktorá taktiež

spravidla spôsobuje predĺženie napadnutého konania a nesmeruje preto efektívne k odstráneniu právnej neistoty účastníka (strany) súdneho konania (m. m. II. ÚS 2/01).

Z prehľadu procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní ústavný súd identifikoval aj dlhšie obdobie neodôvodnenej absolútnej nečinnosti, a to od 27. júna 2011, keď Krajský súd v Trenčíne vrátil spis okresnému súdu, až do nariadenia hlavného pojednávania na 28. máj 2012.

Na celkovú dĺžku napadnutého konania malo vplyv aj správanie samotného obžalovaného, ktorý sa nedostavil na pojednávania nariadené na 28. máj 2012, 3. október 2012 a 12. november 2012, čo nepochybne spôsobilo predĺženie napadnutého konania, avšak uvedené nemožno pričítať na ťarchu okresného súdu.

Ako neefektívne hodnotí ústavný súd obdobia, v ktorých okresný súd „mechanicky vyčkával“ na rozhodnutia v iných trestných veciach totožného obžalovaného, a to od 12. novembra 2012 až do 26. marca 2014 a od 20. júna 2014 až do 28. novembra 2016. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že v záujme ústavno-konformného riešenia obdobných situácií poznačených nevyhnutnosťou prihliadať na výsledky súbežne prebiehajúcich trestných konaní v iných veciach sa všeobecnému súdu poskytuje dostatočné zákonno-procesné inštrumentárium (napr. spojenie vecí na spoločné konanie podľa § 18 ods. 1 Trestného poriadku). Absencia ich efektívneho využitia je spôsobilá vyvolať v príslušnom súdnom konaní zbytočné prietahy.

Keďže plynulému postupu okresného súdu v napadnutom konaní aj napriek súbežne prebiehajúcim trestným konaniam nebránila zákonná prekážka v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, ústavný súd hodnotí postup okresného súdu v uvedených obdobiach ako neefektívny a v konečnom dôsledku spôsobujúci zbytočný prietah v konaní v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že ničím neodôvodnenou nečinnosťou okresného súdu, ako aj neefektívnou činnosťou okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

Vzhľadom na to, že okresný súd na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 12. decembra 2017, vyhlásil rozsudok bolo bez právneho dôvodu uložiť okresnému súdu príkaz, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 2 T 52/2010 konal bez zbytočných prietáhov. Vzhľadom na uvedené ústavný súd časti petitu sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáhal, aby ústavný súd okresnému súdu prikázal, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietáhov, nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 500 € najmä s ohľadom na pocit právnej neistoty, bezmocnosti a krivdy, ktoré mu s prihliadnutím na neprimeranú dĺžku napadnutého konania vznikli.

Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

V danom prípade ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní finančného zadost'učinenia prihliadol na konkrétne okolnosti posudzovanej veci, zvlášť na skutočnosť, že sám s'ťažovateľ svojím správaním prispel k celkovému predĺženiu napadnutého konania, a na tomto základe rozhodol, že priznanie finančného zadost'učinenia v sume 1 000 € bude v posudzovanom prípade primerané (bod 2 výroku tohto nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov právneho zastúpenia, ktoré s'ťažovateľovi vznikli v konaní pred ústavným súdom.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2016, ktorá predstavovala sumu 884 €. Úhradu priznal ústavný súd za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie s'ťažnosti) urobené v roku 2017 v súlade s § 1 ods. 3, § 9, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby predstavuje sumu 147,33 € a náhrada paušálnych výdavkov za jeden úkon právnej služby sumu 8,84 €.

Požiadavke s'ťažovateľa na úhradu tretieho úkonu právnej služby ústavný súd nevyhovel, pretože jeho vyjadrenie k stanovisku okresného súdu neobsahovalo žiadne nové skutočnosti, ktoré by slúžili ako podklad na rozhodnutie ústavného súdu (obdobne napr. IV. ÚS 3/05, III. ÚS 283/09).

Z uvedených dôvodov preto ústavný súd zaviazal okresný súd, aby zaplatil právnenmu zástupcovi sťažovateľa ako úhradu trov konania sumu 312,34 € (bod 3 výroku tohto nálezu). Úhradu trov konania je okresný súd zaviazaný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2018